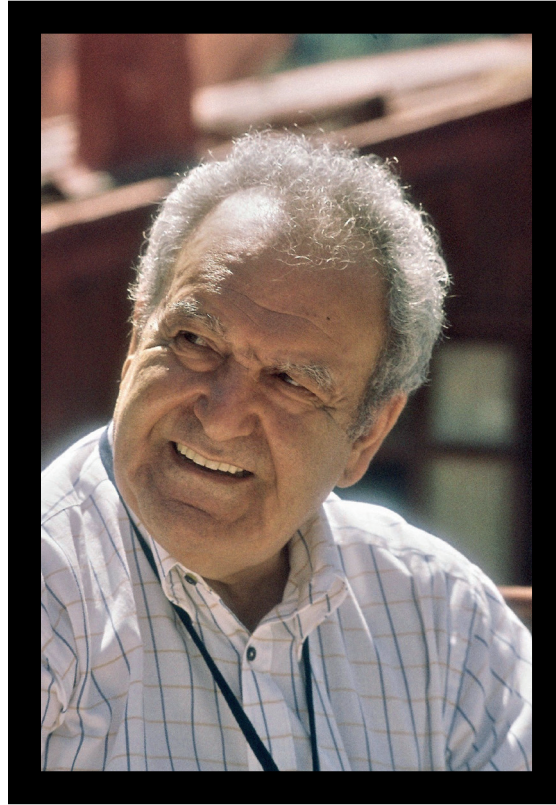

ACI KAYBIMIZ

Prof. Dr. Agop Kotoğyan

Profesör Doktor Agop Kotoğyan 1939'da İstanbul'da doğdu. İlkokulu Samatya Sahakyan İlkokulu'nda okudu. 1953 yılında Kumkapı Bezciyan Ortaokulu'ndan, 1957 yılında Galata Getronagan Lisesi'nden mezun oldu. 1957-1963 yılları arasında İstanbul Tıp Fakültesi'nde eğitim aldı. 1964 yılında Cerrahpaşa Deri ve Frengi Hastalıkları Kliniği asistanlığına tayin oldu. Uzmanlık tezi: "İmpetigo Herpetiformis Olguları Üzerinde Klinik ve Biyoşimik Araştırmalar"dı. 1967'de ihtisas imtihanını başarı ile verdi. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Deri Hastalıkları ve Frengi Kürsüsü'nde başasistan olarak görevine devam ederken, üniversite tarafından bilgi ve görgüsünü geliştirmesi için; Ekim 1969'da Almanya Homburg (Saar) Üniversitesi Dermatoloji Kliniği'nde Prof. Dr. Nödl'ün yanında çalışmak üzere gönderildi. 1972'de kliniğe geri döndükten sonra doçentlik çalışmalarını tamamladı ve 1973'te üniversite

doçentliği sınavını verdi. Doçentlik tezi konusu "Ichtyosis Vulgaris Olgularında Kromozom İncelemeleri" idi.

1975 yılında Suzan Kotoğyan ile evlendi. Biri erkek ve biri kız olmak üzere 2 çocukları oldu. "Akne Vulgaris Olgularında İmmünolojik Araştırmalar" konulu teziyle 1979 yılında profesör oldu. İki yüzün üzerinde bilimsel yayını yurt içi ve yurt dışında yayınlanmıştır. Yurt içinde ve yurt dışında sayısız kongreye tebliğli ve tebliğsiz katılmıştır. Birçok mesleki derneğe üye olan Agop Hoca uzun yıllar (1979-1985 ve 1987-1995) Deri ve Zührevi Hastalıkları Dernek Başkanlığı'nı başarıyla sürdürmüştür. 2004 yılında Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Dermatoloji Anabilim Dalı'ndan emekli olduktan sonra muayenehane hekimliğine devam eden Profesör Doktor Agop Kotoğyan 13 Şubat 2018 tarihinde vefat etmiştir.

Türkderm-Deri Hastalıkları ve Frengi Arşivi

Prof. Dr. Ertuğrul H. Aydemir'in kaleminden ve objektifinden Agop Hocamız

Agop Hoca, Prof. Dr. Agop Kotoğyan, benim sevmediğim adıyla "Kolsuz Agop" dermatoloji camiasında ve Türk halkı nezdinde bir efsane olarak yaşadı ve günü geldi, veda edip sonsuzluğa uzandı. Adıyla, iyi ettiği hastalarla, randevu bulunamamasıyla çok iyi bilinen ve tanınan hocamla 30 yılı aşkın süre iyisiyle, kötüsüyle birlikte çalıştık.

Agop Hocamı ilk tanımam; mezun olduğum İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi (Çapa) Dermatoloji Kliniği'nde kadro bulamadığım için, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ne adım atmamla olmuştur (Agop Hocamla aynı kaderi paylaşmışız, o da Çapa'da kadro olmayınca Cerrahpaşa'ya gelmiş). 1974 yılının Mayıs ayında kliniğe başladığımda benim gözümde kliniğin sembolü, ana figürü Rahmetli Prof. Dr. Faruk Nemlioğlu'nun yanındaki iki doçentten kıdemsiz olanı (kıdemlisi rahmetli Hafit Savaşkan Hocam) Agop Hocamdı ve biz asistanlara en yakın olan da oydu. İletişimimiz hemen her zaman Agop Hocamla olurdu, sorunlarımızı aktarmada veya yiyeceğimiz fırçaları indirimli yansıtmda hep o görevliydi. Poliklinikte kapıda durup, gelen hastalara ayaküstü tanılar koyup, bize yollardı: "Alın size bir Lepra" (o zamanlar polikliniğe lepra bile gelirdi), "Alın size bir psoriasis" vb. Yeni doçent olan hocam daha muayenehanesini açmadan şöhreti başlamıştı. Muayenehane açılışına gittiğimizde, bize "Kolay buldunuz mu?" demişti. En kıdemlimiz 1.90 boyundaki kekeme Cihanbaş arkadaşımızdan yanıt: "Ta ta ta bi, Ta Taksim'de sordum (muayenehane Şişli'deydi!) Agop'un yeri ne neresi diye, hemen gö gösterdiler!".

Asistanlığım sırasında yaptığım şakalara, densizliklere (sık yapardım) gülerken, hoşgörülle bakması benim için çok önemliydi (yoksa kapının önünde olabildirdim). Asistanlığımda bir sabah kliniğe çok erken geldiğimi düşünerek asistan odasının kapısında durdum ve arkadaşlara sabah neşesi olsun diye "Zo!" dedim "Hagobun yeri burasıdır he?", arkamdan hocanın sesi geldi "Burasıdır, burası". İki konuda çok takılırdım hocama: Birincisi hocamın her piyango bileti aldığını gördüğümde "Eeee, biz almayalım artık" dememdi. Doğal olarak hoca "Niye ooolum?" derdi, hemen yanıtım hazırdu "Para parayı çeker hocam, artık bize çıkmaz" derdim, gülerken gelen yanıt hep "Ulan senin de param da gözün var" şeklindeydi. İkincisi de ikide birde "Uzman olunca tam sizin muayenehanenin karşısına muayenehane açacağım, sizde randevu bulamayanlar gelse yeter bana" dememdi. Hoca hep gülerdi, muayenehane açmam konusunda her zaman destek olmuştu, "Doktorun muayenehanesi olur" derdi. Zamanla kismet, tam karşısında olmasa da karşı sırasında muayenehanem oldu. Ama onun hastaları bana değil, benimkiler arada sırada doğrulama amaçlı ona gidebiliyorlardı, hocam da kibarca geri yönlendirirdi onları.

Agop Hocamın beni en çok şaşırtan yönlerinden biri, bana göre zenginlik simgesi olan (yakından tanıdığım tek Mercedes sahibi oydu), kliniğin en çok kazanan hocası olmasına karşın birilerine veya bir yerlere ortak yardım toplanırken, verdiği miktarların beni düş kırıklığına uğratan azlığıydı. Sonradan fark ettim ki,

hoca, büyük bir özenle, en kıdemli olan Faruk Hocamızın verdiği miktarların üstüne çıkmamaya gayret ediyordu, bunun hocaya saygısızlık olacağını, hocanın prestijini düşüreceğini düşünmekteydi.

Yıllar sonra, sanırım Yalçın'la (Tüzün) ikimiz de doçenttik, bir Lütfü Tat Sempozyumu akşamında hocamızı kandırıp Ankara'da kendimize yemek ısmarlattık. Yemekte kafalarımız biraz hoş olduktan sonra hocayı sıkıştırmaya başladık, "Hocam bu şöhretin sırrı ne?" diye. Hoca her zamanki mütevazı tavrıyla "Oooolum" dedi, "Adın Agop olunca, bir kolun da olmayınca akılda kolay kalıyor". Oysa gayet iyi biliyoruz ki o döneme kadar hastalarla iletişim kuran doktor yok gibiydi, genellikle buyurgan, yarı tanrı hoca dönemiydi. Hocam belki bilinçli, stratejik olarak belki de tamamen kendi doğallığı ve içgüdüleriyle bu iletişimi yakalamıştı. Klasik "anam, bacım, aslanım" hitapları ve elini hastanın omuzuna atmaları duvarları yıkmıştı. Dermatoloji konusundaki bilgi ve becerisi herkeşçe bilinse de kurduğu iletişim aynı derecede önemliydi. Efsanenin zirve olduğu dönemlerdi, halk arasında "Agoba da gittim geçmedi" sözcüğü, bu hastalığın asla geçmeyeceği anlamına geliyordu.

Hocam zaman zaman bize hoş anılarını da anlatırdı. Futbol oynadığı zamanlarda bir gün (sanırım özel bir maç) bir futbol efsanesi olan rahmetli Kadri Aytaç'ı tutma görevi kendisindeymiş. Topu ayağına aldı mı, tutulması mümkün değildi, onun için ayağına gelmeden şarjla, azıcık da ittirip kaktırarak savunmayı yaparken bir ara Kadri'nin hocanın yanına sokulup, kulağına "Ulan, sakatsın diye bulaşmıyorum, doğru oyna bak" im haa!" dediğini gülerken anlatırdı. Sonra çok iyi dost olduklarını biliyorum.

Hocamız bir yıl öncesine kadar, en azından vitrin olarak gayet iyi durumdaydı, hastalığın bir belirtisi görünmüyordu ve normal yaşamını sürdürüyordu. Sonra durum netleşmeye başladıkça halsizlik ve yorgunluk belirtileriyle yatırıldığı İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa İç Hastalıkları Servisi'nde aylarca konuk konumunda yatarak kötü bir son döneme girdi. Bu konuda genel dahiliye çalışanları, başta Prof. Dr. Adnan Yalçın olmak üzere fevkalade özen ve özveriyle hocamızı ağırladılar. Hocamız da ziyaretçiler de hastalığını bilmez gibi yaparak yaşamlarının en zor rollerini oynuyorlardı. O sembol olmuş, idol olmuş güçlü insanı o haliyle görmek gerçekten çok üzücüydü, çok yıkıcıydı, ama rollerimizi çok iyi oynadık. Başrolü yine hocama verdik ama en iyi yardımcı kadın oyuncu ödülü çok değerli eşi Suzan Kotoğyan'ın hakkıdır. Odada beraberken gülüp oynayıp, gönlünü hoş etmeye çalışırken, bizi uğurlamaya koridora çıktığında tutamadığı, saklayamadığı, zaman zaman omuzlarımıza döktüğü gözyaşları gerçek yaşamdı! Son anına kadar başında fevkalade özveri ve özenle destek oldu. Son iki hafta ise sonun habercisi olan ani bir çöküş başladı ve bilinen ve beklenen üzücü son! Mekanı cennet olsun.

Prof. Dr. Ertuğrul H. Aydemir